Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
PEDRA CRUZ VILLALÓNA
přednesené dne 21. prosince 2011 [1]

Věc C-336/09 P

Polská republika
proti

Evropské komisi

„Kasační opravný prostředek — Zemědělství — Společná organizace trhů — Přechodná opatření přijatá s ohledem na přistoupení nových členských států — Nařízení (ES) č. 60/2004, kterým se stanoví přechodná opatření v odvětví cukru — Žaloba na neplatnost — Lhůta — Výchozí bod — Opožděnost — Právo nových členských států podat žalobu proti aktům přijatým mezi datem podpisu a datem vstupu smlouvy o přistoupení v platnost — Unie práva — Unijní hodnoty — Právní stát — Rovnost členských států před Smlouvami“

1. Čtyři roky po rozsudku vydaném dne 23. října 2007 ve věci Polsko v. Rada [2] týkající se žaloby na neplatnost Polské republiky proti rozhodnutí Rady Evropské unie, kterou Soudní dvůr meritorně zamítl, aniž přezkoumal námitku nepřípustnosti z důvodu opožděnosti vznesenou Radou [3], má Soudní dvůr rozhodnout o kasačním opravném prostředku podaném proti usnesení, kterým Tribunál Evropské unie žalobu na neplatnost podanou ve velmi podobném kontextu Polskou republikou proti nařízení Evropské komise [4] prohlásil za nepřípustnou z důvodu opožděnosti, a tedy bez přezkumu merita věci. Polská republika tak vyzývá Soudní dvůr k tomu, aby v rámci kasačního opravného prostředku přezkoumal argumenty, které předložila před Tribunálem pro účely prokázání, že její žaloba nemůže být prohlášena za nepřípustnou z důvodu opožděnosti, a to za podmínek, které byly předmětem vyčerpávajícího přezkumu generálního advokáta Poiares Madura v jeho stanovisku ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Polsko v. Rada. Analýza posledně uvedeného generálního advokáta, ke které se v široké míře připojuji, mi umožní soustředit úvahy na dodatečná hlediska.

I – Skutečnosti předcházející sporu, řízení před Tribunálem a napadené usnesení

2. Svým usnesením ze dne 10. června 2009, Polsko v. Komise (T-258/04, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí) [5], Soud prvního stupně Evropských společenství z důvodu prekluze odmítl jako nepřípustnou žalobu Polské republiky směřující ke zrušení článku 5, čl. 6 odst. 1 až 3, čl. 7 odst. 1 a čl. 8 odst. 2 písm. a) nařízení Komise (ES) č. 60/2004 ze dne 14. ledna 2004, kterým se stanoví přechodná opatření v odvětví cukru z důvodu přistoupení České republiky, Estonska, Kypru, Lotyšska, Litvy, Maďarska, Malty, Polska, Slovinska a Slovenska k Evropské unii [6].

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — C-273/04, Sb. rozh. s. I-8925

3 — Bod 33.

4 — Soudnímu dvoru byl zároveň předložen rovněž jiný kasační opravný prostředek v podobné věci (Polsko v. Komise, C-335/09 P), která se projednává před Soudním dvorem, proti rozsudku Tribunálu, který týmž způsobem a ze stejných důvodů odmítl jako zčásti nepřípustnou z důvodu opožděnosti žalobu Polské republiky proti jinému nařízení Komise.

5 — Dále jen „napadené usnesení“.

6 — Úř. věst. L 9, s. 8.

3. V projednávané věci Tribunál konstatoval, že nařízení č. 60/2004 bylo vyhlášeno v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 15. ledna 2004 a že lhůta k podání žaloby proti tomuto nařízení tedy uplynula dne 8. dubna 2004. Vzhledem k tomu, že žaloba Polské republiky byla podána kanceláři Tribunálu dne 28. června 2004, Tribunál prohlásil, že byla podána opožděně [7].

4. Tribunál vyhověl námitce nepřípustnosti vznesené Komisí na základě striktního uplatnění ustanovení čl. 230 pátého pododstavce ES. Konstatoval totiž, že žaloba proti nařízení č. 60/2004 byla podána po lhůtě dvou měsíců stanovené tímto ustanovením, která se počítá od jeho vyhlášení, a vyvodil z toho, že došlo k prekluzi nároku Polské republiky [8], přičemž následně odmítl různé argumenty uplatněné Polskou republikou.

5. Argumenty vycházející ze skutečnosti, že uvedené nařízení nebylo vyhlášeno ve dvaceti úředních jazycích Evropské unie [9], ze skutečnosti, že jeho vstup v platnost podléhal vstupu smlouvy o přistoupení v platnost [10] a ze skutečnosti, že bylo určeno všem členským státům, včetně budoucích členských států [11], tak byly odmítnuty na základě toho, že tento závěr zpochybnit nemohou.

6. Tribunál se následně snažil prokázat, že tímto striktním uplatněním procesních lhůt od data vyhlášení nařízení č. 60/2004 není dotčeno právo Polské republiky na účinnou soudní ochranu [12].

7. V rámci přezkumu přípustnosti žaloby Tribunál rovněž připomněl, že od striktního uplatnění právní úpravy Společenství týkající se procesních lhůt se lze odchýlit pouze za zcela výjimečných okolností náhody nebo vyšší moci [13]. V tomto ohledu však měl za to, že Polská republika nevysvětlila, v čem jsou dotčené okolnosti pro ni zcela výjimečné, a to natolik, že odůvodňují, aby byla učiněna odchylka od zásady striktního uplatnění procesních lhůt, čímž by došlo k narušení zásady právní jistoty.

8. Svým kasačním opravným prostředkem se Polská republika domáhá, aby Soudní dvůr zrušil napadené usnesení, s konečnou platností rozhodl o žalobě, a v důsledku toho její žalobu proti nařízení (ES) č. 60/2004 prohlásil za přípustnou a vyhověl jejím návrhovým žádáním předloženým v prvním stupni z meritorního hlediska.

II – Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastnic řízení

9. Polská republika podala projednávaný kasační opravný prostředek kanceláři Soudního dvora dne 24. srpna 2009. Ve svých písemnostech požádala o to, aby její kasační opravný prostředek projednal velký senát.

10. Vzhledem k tomu, že účastnice řízení v tomto smyslu nepodaly žádný návrh, Soudní dvůr rozhodl, že není třeba, aby se konalo jednání.

11. Polská republika navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadené usnesení;

— zrušil článek 5, čl. 6 odst. 1 až 3, čl. 7 odst. 1 a čl. 8 odst. 2 písm. a) nařízení č. 60/2004, a

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

7 — Body 42 až 46 napadeného usnesení.
8 — Body 46, 70 a 71 napadeného usnesení.
9 — Body 48 až 50 napadeného usnesení.
10 — Body 51 a 52 napadeného usnesení.
11 — Body 53 až 56 napadeného usnesení.
12 — Body 57 až 70 napadeného usnesení.
13 — Bod 55 napadeného usnesení.

12. Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zamítl kasační opravný prostředek jako neopodstatněný, a

— uložil Polské republice náhradu nákladů řízení.

III – Ke kasačnímu opravnému prostředku

A – *Argumentace Polské republiky*

13. Na podporu svého kasačního opravného prostředku Polská republika vznáší pět důvodů kritizujících to, jak Tribunál přezkoumal přípustnost její žaloby proti nařízení č. 60/2004[14].

14. Zaprvé Polská republika Tribunálu vytýká, že v rozporu s nařízením Rady č. 1 ze dne 15. dubna 1958 o užívání jazyků v Evropském hospodářském společenství[15] rozhodl, že lhůta k podání žaloby proti nařízení č. 60/2004 začala běžet dne, kdy bylo vyhlášeno v úředních jazycích Evropského společenství zahrnujícího patnáct členských států, a tedy před jeho vyhlášením ve všech úředních jazycích rozšířeného Společenství.

15. Zadruhé Polská republika uvádí, že Tribunál neprávem rozhodl, že ještě před svým přistoupením k Evropské unii mohla účinně podat žalobu na neplatnost proti rozhodnutí č. 60/2004 nikoli na základě ustanovení čl. 230 druhého pododstavce ES stanovícího bezpodmínečné právo zejména členských států na podání žaloby, ale na základě čl. 230 čtvrtého pododstavce ES, tedy na tomtéž základě a za týchž podmínek, jako jsou podmínky stanovené pro fyzické nebo právnické osoby. Konkrétně tvrdí, že nařízení č. 60/2004 k datu svého vyhlášení dne 15. ledna 2004 ukládalo povinnosti pouze členským státům – přičemž Polská republika v té době zásadně členským státem ještě nebyla – a to povinnosti, které byly navíc pro ni budoucí a použily se až od data skutečného vstupu smlouvy o přistoupení v platnost. Dále pak a podpůrně má Polská republika za to, že v okamžiku tohoto vyhlášení nesplňovala specifické podmínky pro přípustnost žalob stanovené v čl. 230 čtvrtém pododstavci ES.

16. Zatřetí má Polská republika za to, že Tribunál tím, že jí zbavil práva předložit nařízení č. 60/2004 k přezkumu legality, třebaže jí toto nařízení bylo určeno jakožto členskému státu, porušil zásadu Společenství práva a její právo na účinnou soudní ochranu. Dodává, že striktní uplatnění ustanovení týkajících se lhůt pro podání žalob nemůže vést k nerovnosti mezi jednotlivými členskými státy, zejména pokud jde o soudní ochranu starých a nových členských států.

17. Začtvrté má Polská republika za to, že Tribunál tím, že ji zbavil práva před soudem napadnout nařízení č. 60/2004, které údajně protiprávně změnilo podmínky jejího přístupu k Evropské unii a porušilo rovnováhu mezi právy a povinnostmi vyplývajícími z její příslušnosti k Unii, porušil zásady solidarity a dobré víry.

18. Konečně zapáté Polská republika uvádí, že se Tribunál dopustil procesního pochybení, když nepřezkoumal argumenty týkající se porušení zásad solidarity a dobré víry a když dostatečně neodůvodnil napadené usnesení.

B – *Analýza*

19. Téměř všech pět důvodů kasačního opravného prostředku vznesených Polskou republikou nastoluje otázky nepopiratelného významu, a to ve zvláštním a vždy choulostivém kontextu postupného rozšiřování Unie na jiné státy, které jsou součástí Evropy. Polská republika předložila své důvody ve výše popsaném pořadí a Soudní dvůr by se jimi měl v zásadě zabývat v tomtéž pořadí.

14 — Body 40 až 71 napadeného usnesení.

15 — Úř. věst. 1958, 17, s. 385, Zvl. vyd. 01/01, s. 3.

20. Mezi těmito různými důvody však existuje jasná hierarchie. Zvláště třetí důvod musí být podle mého názoru upřednostněn, jelikož vznáší otázky dotýkající se základů Unie, hodnot, zejména právního státu, na kterých je zejména založena [16], zásady Unie práva [17], v níž akty orgánů podléhají „zákonu“ [18], jakož i strukturální zásady Unie, kterou představuje rovnost členských států před Smlouvami [19], která je nyní zakotvena v čl. 4 odst. 2 SEU [20]. Je však třeba uvést, že o argumentech uplatněných Polskou republikou v jejím druhém důvodu kasačního opravného prostředku, který v projednávaném případě vznáší otázku použitelnosti specifických ustanovení čl. 230 čtvrtého pododstavce ES na „nastávající“ členský stát, bude nevyhnutelně nepřímo pojednáno v rámci tohoto přezkumu.

21. Před provedením tohoto dvojího přezkumu je však nutno připomenout – jak to ostatně učinil Tribunál v napadeném usnesení – judikaturu Soudního dvora, na základě níž striktní uplatnění právní úpravy Společenství týkající se procesních lhůt odpovídá požadavku právní jistoty a nutnosti zabránit jakékoli diskriminaci nebo jakémukoli svévolnému zacházení při výkonu spravedlnosti [21], a lze se od ní odchýlit pouze za zcela výjimečných okolností náhody či vyšší moci v souladu s čl. 45 druhým pododstavcem statutu Soudního dvora Evropské unie, nebo také v případě omluvitelného omylu [22]. Pokud by tato věc měla být vyřešena striktním uplatněním ustanovení čl. 230 pátého pododstavce ES, je jasné, aniž by bylo třeba pouštět se do podrobností, že by žaloba měla tedy být zajisté prohlášena za nepřípustnou. Třetí důvod kasačního opravného prostředku vznesený Polskou republikou nás však konfrontuje s otázkou, zda za velmi zvláštních okolností projednávané věci by se Soudní dvůr neměl dát cestou výkladu unijního práva *secundum legem*, případně *preater legem*, který by mohl vést k odlišnému řešení.

22. Svým třetím důvodem kasačního opravného prostředku Polská republika konkrétněji uvádí, že striktní uplatnění ustanovení Unie týkajících se lhůt pro podání žaloby nemůže vést k přijetí nerovnosti, pokud jde o soudní ochranu „starých“ a „nových“ členských států. Členské státy nemohou být zbaveny svého práva podat žalobu na základě čl. 230 druhého pododstavce ES, který vymezuje aktivní legitimaci členských států a představuje výraz jejich přirozeného práva na ochranu jejich hospodářských a sociálních zájmů prostřednictvím unijních soudů proti právnímu aktu, který je jim určen. Unijní orgány tedy nemohou prostřednictvím výběru data vyhlášení aktu určeného všem členským státům zbavit nové členské státy jejich práva na soudní ochranu. Polská republika, která se v tomto ohledu odvolává na bod 50 výše uvedeného stanoviska generálního advokáta Poiarese Madura ve věci, ve které by vydán výše uvedený rozsudek Polsko v. Rada, má za to, že Tribunál tím, že odmítl její žalobu jako nepřípustnou, zjevně porušil zásadu právního státu a zásadu práva na účinnou soudní ochranu. Polská republika dodává, že na rozdíl od toho, jak Tribunál rozhodl v bodě 55 napadeného usnesení, situace dotčená v projednávané věci navýsost spadá pod výjimečné okolnosti.

16 — Toto je formulace použitá v článku 2 SEU.

17 — Viz podle terminologie nyní zakotvené Soudním dvorem, rozsudek ze dne 29. června 2010, E a F (C-550/09, Sb. rozh. s. I-6213, bod 44).

18 — Ústavní listině, kterou představují Smlouvy, jak je to vyjádřeno v rozsudku ze dne 23. dubna 1986, Les Verts v. Parlament (294/83, Recueil, s. 1339, bod 23).

19 — Ačkoli Smlouvy výslovně neodkazovaly na zásadu rovnosti členských států až do přijetí Lisabonské smlouvy, Soudní dvůr uznal, že je vlastní jejich podstatě. V tomto smyslu viz Zemanek J., The Principle of Equality, v: Kaddous C. a Auer A., *Les principes fondamentaux de la Constitution européenne*, Helbing & Lichtenhahn, LGDJ, 2006, s. 237; Lenaerts K a Van Nuffel P., Advanced Integration and the Principle of Equality of Member States within the European Union, v: Kaddous C. a Auer A., citované dílo, s. 245, zvláště s. 249. Viz rozsudky ze dne 7. února 1973, Komise v. Itálie (39/72, Recueil, s. 101, bod 24) a ze dne 7. února 1979, Komise v. Spojené království (128/78, Recueil, s. 419, bod 12). Viz rovněž ve zcela jiné perspektivě rozsudek ze dne 29. března 1979, Komise v. Spojené království (231/78, Recueil, s. 1447, bod 9).

20 — Toto ustanovení v tomto ohledu přebírá článek I-5 návrhu Smlouvy o ústavě pro Evropu, který přijal formulaci výše uvedené zásady uvedenou v judikatuře; viz v tomto ohledu Piris, J.-C., The Lisbon Treaty – A Lega land Political Analysis, Cambridge University Press, 2010, s. 83 a 84; Blanquet, M., Article I-5, v Burgorgue-Larsen, L, Levade, A. a Picod, F. (éds.), Traité établissant une Constitution pour l'Europe, Svazek I, Bruylant, 2007, s. 96.

21 — Viz zejména rozsudek ze dne 12. července 1984, Ferriera Valsabbia v. Komise (209/83, Recueil, s. 3089, bod 14), jakož i usnesení ze dne 5. února 1992, Francie v. Komise (C-59/91, Recueil, s. I-525, bod 8); ze dne 7. května 1998, Irsko v. Komise (C-239/97, Recueil, s. I-2655, body 7 až 9); ze dne 17. května 2002, Německo v. Parlament a Rada, C-406/01 (Recueil, s. I-4561, bod 20) a ze dne 8. listopadu 2007, Belgie v. Komise (C-242/07 P, Sb. rozh. s. I-9757, bod 16).

22 — Viz zejména rozsudky ze dne 5. dubna 1979, Orlandi v. Komise (117/78, Recueil, s. 1613, body 10 a 11) a ze dne 15. prosince 1994, Bayer v. Komise (C-195/91 P, Recueil, s. I-5619), bod 26, jakož i usnesení ze dne 27. listopadu 2007, Diy-Mar Insaat Sanayi ve Ticaret a Akar v. Komise (C-163/07 P, Sb. rozh. s. I-10125, bod 36); ze dne 14. ledna 2010, SGAE v. Komise (C-112/09 P, Sb. rozh. s. I-351, bod 20) a ze dne 16. listopadu 2010, Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert v. Komise, C-73/10 P, Sb. rozh. s. I-11535, bod 42).

23. V této věci jsou tak zpochybněny akty sekundárního práva vydané Unií mezi datem podpisu a datem vstupu smlouvy o přistoupení v platnost, přijaté za účelem splnění požadavků uvedeného přistoupení, a tedy použitelné na nový členský stát nebo na nové členské státy, které jsou smluvními stranami uvedené smlouvy.

24. Odpověď na principiální argumentaci vznesenou Polskou republikou mi ukládá nahlížet na danou problematiku s určitým odstupem, což se následující úvahy velmi obecné povahy snaží učinit.

25. Je třeba zdůraznit, že Unie je – což je jednou z jejich zvláštností v porovnání s ostatními subjekty mezinárodního práva – unií států a národů, která provádí soustavnou normativní činnost, která se tak říkajíc nikdy nepřerušuje a dosahuje intenzity, která se do současné doby v mezinárodních organizacích v nejobecnějším slova smyslu nevyskytuje. Není tedy náhoda, že právnímu řádu, který tvoří Unii, byl rychle přiznán charakter autonomie, přednosti a účinnosti, který je mu vlastní [23].

26. Dále je třeba zdůraznit, že postupné rozšiřování Unie, kterou původně tvořilo šest členských států, není výjimečným fenoménem, ale je naopak vlastní samotné podstatě účelu Unie. Zahrnutí nového evropského státu do Unie z tohoto hlediska představuje pokaždé komplexnější proces, který přímo souvisí s intenzitou integrace a rostoucím bohatstvím jejího *acquis* [24].

27. Z toho vyplývá, že právní řád Unie nepřestane tak říkajíc nikdy fungovat a že její normativní činnost nemůže být zvláště přerušena v průběhu procesu rozšiřování [25]. Tato specifičnost zakládá problém, který představují akty přijaté Unií mezi datem podpisu smluv a aktů o přistoupení a datem jejich vstupu v platnost, jejichž přijetí může být podmíněno rozšířením a které jsou tedy zveřejněny před tím, než se přistoupení stane účinným, ač nejsou nezbytně platné před tímto datem. I když smlouvy a akty o přistoupení mohou samy stanovit [26] *ex ante* obsah a účinky takové normativní činnosti, jeví se dosti jasně, že tyto možnosti zůstávají zcela jasně poměrně omezené.

23 — Viz zejména Barents, R, The Autonomy of Community Law, Kluwer, 2004; Simon, D., Les fondements de l'autonomie du droit communautaire, v Droit international et droit communautaire – Perspective actuelles, trente-troisième colloque de la société française pour le droit international, Pedone, 2000, s. 207.

24 — Definice *acquis* neexistuje, třebaže je tento koncept užíván v samotných Smlouvách. Ve společném prohlášení o společné zahraniční bezpečnostní politice, přijatém zplnomocněnými zástupci a připojeném k závěrečnému aktu aktu o podmínkách přistoupení Rakouské republiky, Finské republiky a Švédského království a o úpravě Smluv, na kterých je založena Evropská unie (Úř. věst. 1994, C 241, s. 21 a Úř. věst. 1995, L 1, s. 1), je však *acquis communautaire* definováno jako „práva a povinnosti související se systémem Unie a jejím institucionálním rámcem".

25 — Jde o poměrně zvláštní problém z hlediska smluvního práva, který se konkrétně zjevně odlišuje od rozšířenějšího problému prozatímního uplatňování smluv. Viz v tomto ohledu čl. 218 odst. 5 SFEU (bývalý čl. 300 odst. 2 ES), který stanoví, že Rada může přijmout na návrh vyjednavače rozhodnutí o prozatímním uplatňování dohody před jejím vstupem v platnost. K této problematice viz například Geslin, A., La mise en application provisoire des traités, Pedone, 2005; Verwey, D., The european Community, the European Union and the International Law of Treaties, T. M. C. Aser Press, 2004, s. 124 a násl.; Mathy, D., Commentaires de l'article 24 des conventions de Vienne de 1969 et 1986, v Corten, O. a Klein, P., la Convention de Vienne sur le droit des traités, Bruylant, 2006, Svazek 1, s. 1045; Lefeber, R., The provisional Application of Treaties, v Klabbers, J. and Lefeber, R., Essays on the Law of Treaties. A Collection of Essays in Honour of Bert Vierdag, Nijhoff, 1998, s. 81; Vignes, D., Une notion ambiguë: la mise en application provisoire des traités AFDI, 1972, s. 181.

26 — Tento případ není v unijním právu vzácný. Ve smlouvách o přistoupení z roku 1994 (Rakouská republika, Finská republika, Švédské království) (čl. 2 odst. 3), jakož i ve smlouvě o přistoupení z roku 1985 (Španělské království a Portugalská republika) (čl. 2 odst. 3) již byla uvedena ustanovení rovnocenná ustanovením čl. 2 odst. 3 smlouvy o přistoupení z roku 2004, na kterém je zejména založeno nařízení č. 60/2004. Smlouva o přistoupení z roku 2005 (Bulharská republika a Rumunsko) (čl. 4 odst. 3) obsahuje stejný typ ustanovení. Viz rovněž rozhodnutí Rady Evropských společenství ze dne 11. června 1985 o přistoupení Španělského království a Portugalské republiky k Evropskému sdružení uhlí a oceli (Úř. věst. 1985, L 302, s. 5). Naproti tomu smlouvy o přistoupení z roku 1972 (Spojené království Velké Británie a Severního Irska) a z roku 1979 (Řecká republika) rovnocenná ustanovení neobsahovaly. Aniž bych se pouštěl do podrobností, je nutno připomenout, že Soudní dvůr se rovněž zabýval ustanoveními, která byla sice odlišná, ale přesto odpovídala snaze o řešení týchž otázek. Viz zvláště rozsudek ze dne 2. října 1997, Parlament v. Rada, C-259/95, Recueil, s. I-5303. Ustanovení této povahy se tak objevují jako plod bohaté praxe při vypracovávání a provádění dohod o přistoupení, kterou nashromáždily unijní orgány, ať jsou důvody, pro které jsou tato ustanovení zařazena do smluv o přistoupení, jakékoli. Jejich základním cílem je umožnit unijním orgánům, aby přijaly taxativně vyjmenovaná opatření nezbytná k přistoupení, která však nemohla být přijata před podpisem smlouvy a aktů o přistoupení, a zahrnout tak *acquis communautaire*.

28. Tento fenomén tak způsobuje, že existuje sekundární unijní právo, které se uplatňuje jak na staré, tak na nové členské státy, ač se posledně uvedené státy „neúčastnily“ na jeho vypracování [27].

29. Zmocnění přiznané unijním orgánům takovými ustanoveními, jako je čl. 2 odst. 3 smlouvy o přistoupení, přijímat akty sekundárního práva mezi datem podpisu uvedené smlouvy a datem jejího vstupu v platnost, vytváří nerovné zacházení mezi dvěma skupinami členských států, z nichž první je tvořena státy, které jsou již členy k datu přijetí uvedených aktů a které se tedy účastnily na jejich vypracování, a druhá je tvořena státy, které ještě členy nejsou, a nemohly se tedy účastnit na jejich vypracování [28].

30. V tomto ohledu je nutno zdůraznit, že myšlenka Unie práva, která je napříště hodnotou právního státu, ukládá nejen dodržování základních práv a podrobení orgánů kontrole souladu jejich aktů s ústavní listinou, kterou představují Smlouvy [29], jakož i s obecnými právními zásadami [30], ale rovněž demokratickou tvorbu sekundárního unijního práva, což znamená rovnocennou účast všech členských států [31], ať už přímo prostřednictvím členů Evropského parlamentu nebo prostřednictvím zástupců členských států v rámci Evropské rady nebo Rady [32], nebo nepřímo v rámci přenesení pravomocí Rady [33], anebo napříště Parlamentu a Rady [34].

31. Je však třeba zdůraznit, že neúčast budoucích členských států na vypracování aktů přijímaných za těchto specifických podmínek může být zajisté – jako je tomu v projednávaném případě – odůvodněna primárním právem, v daném případě smlouvou nebo akty o přistoupení [35]. Smlouvy a akty o přistoupení mohou bezesporu řádně stanovit vytvoření práva, které se má vztahovat na všechny členské státy, jak nové, tak staré, třebaže se nové státy nemohly „účastnit“ na jeho tvorbě, jestliže s tím posledně uvedené státy souhlasí, když podepíší a následně ratifikují uvedené smlouvy a akty.

27 — Základním charakteristickým rysem takto vytvořeného sekundárního práva je to, že se nové členské státy nemohou „účastnit“ na jeho vypracování, i když jsou hlavními subjekty, kterým je určeno. Je sice pravda, že akty o přistoupení vždy podrobně upravovaly speciální řízení týkající se přijímání určitých rozhodnutí a ostatních opatření, která bylo třeba přijmout během období předcházejícího přistoupení. Existence těchto řízení, která přiznávají státům, které jsou kandidáty přistoupení, především prosté právo na konzultaci, však nebrání tomu, že se posledně uvedené státy „neúčastní“ na přijetí opatření, která mimoto nejsou formálně přijata z titulu *acquis communautaire*. Viz v projednávané věci „informační a konzultační řízení pro přijetí určitých rozhodnutí a ostatních opatření, která je třeba přijmout během období předcházejícího přistoupení“, které je připojeno k aktům o přistoupení z roku 2003 (Úř. věst. 2003, L 236, s. 987).

28 — V tomto ohledu lze poznamenat, že ve svém rozsudku ze dne 10. června 2009, Polsko v. Komise (T-257/04, Sb. rozh. s. II-1545, bod 235) Tribunál konstatoval, že Polská republika se přijetí nařízení Komise (ES) č. 1972/2003 ze dne 10. listopadu 2003 o přechodných opatřeních, která mají být přijata pro obchod se zemědělskými produkty v důsledku přistoupení České republiky, Estonska, Kypru, Lotyšska, Litvy, Maďarska, Malty, Polska, Slovinska a Slovenska (Úř. věst. L 293, s. 3), účastnila pouze jako pozorovatel.

29 — To je jedno z kritérií Společenství a následně Unie práva připomínané opakovaně Soudním dvorem od jeho rozsudku ze dne 23. dubna 1986, Les Verts v. Parlament (výše uvedený, bod 23). Viz rovněž rozsudky ze dne 10. července 2003, Komise v. EIB (C-15/00, Recueil, s. I-7281, bod 75); ze dne 18. ledna 2007, PKK a KNK v. Rada (C-229/05 P, Sb. rozh. s. I-439, bod 109); ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise (C-402/05 P a C-415/05 P, Sb. rozh. s. I-6351, bod 281), jakož i E a F (výše uvedený, bod 24).

30 — Viz zejména rozsudky ze dne 25. července 2002, Unión de Pequeños Agricultores v. Rada (C-50/00 P, Recueil, s. I-6677, bod 38) a ze dne 5. října 2006, Komise v. Francie (C-232/05, Sb. rozh. s. I-10071, bod 57).

31 — Článek 4 odst. 2 SFEU.

32 — V tomto ohledu viz rovněž bod 6 a poznámka pod čarou č. 5 stanoviska generálního advokáta Poiares Madura ve věci, ve které byl vydán rozsudek Komise v. Parlament a Rada (C-411/06, Sb. rozh. s. I-7585).

33 — Na základě článku 202 ES. V tomto ohledu stačí odkázat na předpisy, které upravují komitologii; rozhodnutí Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi (Úř. věst. L 184, s. 23; Zvl. vyd. 01/03, s. 14); viz rovněž dohoda mezi Evropským parlamentem a Komisí o postupech při uplatnění rozhodnutí Rady 1999/468/ES o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi, ve znění rozhodnutí 2006/512/ES (Úř. věst. 2008, C 143, 10. června 2008, s. 1 a oprava v Úř. věst. C 154, 19. června 2008, s. 24). Viz rovněž Piris, J.-C., La comitologie: vers l'épilogue d'une longue saga, v Chemins d'Europe, Mélanges en l'honneur de Jean-Paul Jacqué, Dalloz, 2010, s. 547; Jacqué, J.-P., L'éternel retour – Réflexions sur la comitologie, v Mélanges en hommage à Jean-Victor Louis, nakladatelství ULB, 2003, s. 211; Lenaerts, K. a Verhoeven, A., Towards a Legal Framework for Executive Rule-Making in the EU? The Contribution of the New Comitology Decision, CML Rev., 2000, s. 645.

34 — Je vhodné zdůraznit, že článek 291 SFEU radikálně zasáhl do výkonu prováděcích pravomocí Komise. Viz v tomto ohledu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, s. 13), kterým se zrušuje výše uvedené rozhodnutí 1999/468. Viz Craig, P., Delegated Acts, Implementing acts and the new Comitology Regulation, European Law Review, 2011, č. 5, s. 671; Edenharter, A., *Die Komitologie nach dem Vertrag von Lissabon: Verschiebung der Einflussmöglichkeiten zugunsten der EU-Kommission*? Die öffentliche Verwaltung, 2011, s. 645.

35 — Je třeba pouze připomenout, že Soudní dvůr rozhodl, že protokoly a přílohy aktu o přistoupení představují ustanovení primárního práva, která – ledaže by akt o přistoupení stanovil jinak – mohou být pozastavena, změněna či zrušena pouze podle postupů stanovených pro změnu původních smluv; viz rozsudek ze dne 11. září 2003, Rakousko v. Rada (C-445/00, Recueil, s. I-8549, bod 62). Tribunál rozhodl, že ustanovení aktu o přistoupení může sloužit jako právní základ pro přijetí legislativních opatření; viz rozsudek Tribunálu ze dne 11. září 2002, Alpharma v. Rada (T-70/99, Recueil, s. II-3495, body 106 a 107).

32. Posledně uvedenou zvláštnost můžeme snadno připustit, jelikož vyplývá z „povahy věci“ [36]. Naproti tomu úkol spočívající ve vysvětlení neexistence právního prostředku umožňujícího novým členským státům předložit akty přijaté za takových podmínek soudnímu přezkumu se jeví jako zřetelně těžší.

33. Je zjevné, že „nastávající“ členské státy nemohou žádným způsobem přispívat k tvorbě unijního práva, zejména prostřednictvím přítomnosti svých zástupců v rámci Rady, dokud nejsou skutečně členy Unie.

34. V projednávané věci však dotčenou nerovností před Smlouvami není tato nerovnost, ale nerovnost, která vyplývá z toho, že nové členské státy nemohou vykonávat za týchž podmínek jako staré členské státy právo podat opravné prostředky proti takto přijatým aktům pokaždé, kdy lhůty pro podání žaloby proti posledně uvedeným aktům uplynuly k datu, kdy se skutečně staly členskými státy, a to v pouze v důsledku jejich data zveřejnění [37].

35. V tomto ohledu je třeba vycházet ze zásady, která je nyní uvedena v čl. 4 odst. 2 SEU, podle níž „Unie ctí rovnost členských států před Smlouvami“, což v každém případě vylučuje neodůvodněné nerovnosti mezi členskými státy [38]. Není však snadné nalézt odůvodnění nerovnosti, vyplývající z toho, že některý stát, který je povinen jako jakýkoli jiný členský stát dodržovat daný akt, je vůči uvedenému aktu jen ve vztahu jeho pouhého přijímání, s vyloučením jakéhokoli jiného vztahu.

36. V situaci, jako je situace dotčená v projednávané věci, se totiž staré členské státy „účastnily“ na vypracování aktů přijatých za takových podmínek, ať už byl způsob jejich účasti jakýkoli, a mohou jako takové podat přímo k soudu žalobu proti těmto aktům na základě čl. 230 druhého pododstavce ES při dodržení lhůt stanovených v čl. 230 pátém pododstavci ES jakožto privilegovaní žalobci. Naproti tomu nové členské státy, které byly nezbytně zbaveny jakékoli „účasti“ na vypracování těchto aktů, jsou stejně tak zbaveny jako takové jakékoli možnosti podat proti posledně uvedeným aktům žalobu k soudu. Kdysi se pro popis aktů přijatých a uplatněných za takových podmínek používal výraz „vrchnostenský patent“. Akt, který je tak třeba pouze respektovat, je přitom třeba považovat za bytostně cizí myšlence Unie práva. Ačkoli velmi obecně účast na vypracování aktu nemůže být zaručena všem členským státům, kterým je akt určen, původní myšlenka Unie práva brání tomu, aby byl vyloučen jakýkoli právní prostředek proti uvedenému aktu.

37. Je sice pravda, že v zásadě není obtížné přijmout, že smlouvy a akty o přistoupení stanoví výslovně specifická ustanovení týkající se opravných prostředků, případně v určitých mezích omezení uvedených opravných prostředků.

38. Myšlenka Unie práva naproti tomu znamená, že není – přinejmenším v případě neexistence výslovného ustanovení primárního práva – možné, aby byly nové členské státy, kterým jsou určeny akty přijaté mezi datem podpisu a datem vstupu smluv a aktů týkajících se jejich přistoupení v platnost, zbaveny jakéhokoli práva na podání žaloby. Tato myšlenka znamená, že uvedené členské státy mají v rámci tohoto postavení a od okamžiku, kdy toto postavení získají, možnost napadnout v přiměřených lhůtách sekundární právo, které se má uplatnit na rozšířenou Unii a na jehož tvorbě se nemohly podílet.

39. Kromě toho tuto možnost musí mít jako členské státy, nikoli jako prosté právnické osoby [39] nebo jako třetí státy.

36 — Jak rád říkával baron de la Brède; Montesquieu, De l’esprit des lois, 1748.

37 — Právo podat žalobu, které tak závisí na kontingentní okolnosti, kterou je datum zveřejnění aktu, pak podléhá vlivu náhody.

38 — Na tomto místě je třeba připomenout, že Soudní dvůr již měl příležitost odmítnout výklad ustanovení aktů o přistoupení navrhovaný novým členským státem jako „vedoucí k nepřípustným důsledkům z hlediska rovnosti mezi členskými státy s ohledem na určitá základní pravidla pro fungování společného trhu“ (viz výše uvedený rozsudek ze dne 29. března 1979, Komise v. Spojené království, bod 9).

39 — Jak Soudní dvůr rozhodl v souvislosti s aktivní legitimací Evropského parlamentu, „systém“ čl. 230 čtvrtého pododstavce ES je „nevhodný“ pro žalobu na neplatnost členského státu; viz rozsudek ze dne 22. května 1990, Parlament v. Rada (C-70/88, Recueil, s. I-2041, bod 14).

40. Zaprvé jsou těmito akty dotčeny jakožto „nastávající“ členské státy, nikoli jako právnické osoby nebo třetí státy, a tyto akty se na ně uplatní z důvodu, že jsou členskými státy a za podmínky, že se skutečně stanou členskými státy [40]. Ustanovení těchto aktů se jich tak týkají konstitutivně jakožto členských států a jakožto členské státy musí mít možnost podat opravné prostředky.

41. Zadruhé musí být možné, aby uvedené nové členské státy měly právo na podání žaloby ve smyslu článku 230 ES za stejných podmínek jako ostatní členské státy, jež se na posledně uvedené členské státy vztahují s tím, že se „účastnily“ na vypracování tohoto práva, a to stejně jako staré členské státy. V tomto ohledu je třeba zohlednit skutečnost, že není náhoda, že členské státy [41], podobně jako Parlament [42], Rada a Komise [43], mají podle formulace uváděné právní naukou statut „privilegovaných“ žalobců.

42. V důsledku toho je třeba výklad článku 230 ES, který vede k prohlášení žaloby podané Polskou republikou proti nařízení č. 60/2004 za nepřípustnou pouze z důvodu, že byla podána po lhůtě dvou měsíců po datu jeho vyhlášení, pokládat za výklad v rozporu s hodnotami právního státu a se zásadou rovnosti členských států před Smlouvami [44].

43. V důsledku toho je třeba vyhovět argumentaci formulované Polskou republikou v rámci jejího druhého a třetího důvodu kasačního opravného prostředku a zrušit napadené usnesení, aniž by bylo nezbytné přezkoumávat ostatní důvody kasačního opravného prostředku.

44. Zbývá přezkoumat nezanedbatelnou otázku řešení, která se tedy nabízejí Soudnímu dvoru k nápravě zásahu do hodnot právního státu, zásady rovnosti členských států před Smlouvami a privilegovaného práva členského státu na podání žaloby, který může být v takové situaci, jako je situace dotčená v projednávané věci, způsoben výkladem Smluv vylučujícím právo nového členského státu podat žalobu proti aktům přijatým a zveřejněným mezi datem podpisu a datem vstupu smlouvy a aktu o přistoupení nového členského státu v platnost.

45. Ze stanoviska generálního advokáta Poiares Madura ve věci, ve které by vydán výše uvedený rozsudek Polsko v. Rada [45], vyplývá, že mohou být přijaty dva postupy, jeden *praeter legem a* druhý *secundum legem*.

46. I když uznávám, že Soudní dvůr může prozkoumat první postup ve smyslu návrhu formulovaného ve stanovisku generálního advokáta Poiares Madura ve věci, ve které by vydán výše uvedený rozsudek Polsko v. Rada [46], přikláním se nicméně ke druhému postupu pro výklad, který se odvolává na ducha a systém Smluv, a to ve smyslu rozsudků, ve kterých se Soudní dvůr zabýval pasivní legitimací [47] a následně aktivní legitimací [48] Evropského parlamentu.

47. Připomínám, že ve svém rozsudku Les Verts v. Parlament se Soudní dvůr zabýval otázkou, zda akty přijaté Parlamentem mohou být předmětem žaloby na neplatnost na základě článku 173 Smlouvy o EHS [49] navzdory skutečnosti, že toto ustanovení se v dané době týkalo pouze aktů Rady a Komise.

40 — V tomto ohledu viz obdobně rozsudky ze dne 5. prosince 2000, Eurostock (C-477/98, Recueil, s. I-10695, bod 58), jakož i ze dne 22. června 2011, Denkavit Nederland a další (C-346/09, Sb. rozh. s. I-5517, body 65 a 66).

41 — Viz zejména rozsudky ze dne 12. července 1979, Itálie v. Rada, 166/78 (Recueil, s. 2575, body 5 a 6), jakož i ze dne 23. února 1988, Spojené království v. Rada (131/86, Receuil, s. 905, bod 6).

42 — Od vstupu Niceské smlouvy v platnost.

43 — Viz zejména rozsudek ze dne 26. března 1987, Komise v. Rada (45/86, Recueil, 1987, s. 1493, bod 3), jakož i ze dne 21. ledna 2003, Komise v. Parlament a Rada (C-378/00, Recueil, s. I-937, bod 28).

44 — V tomto ohledu doplním, že právo na podání žaloby, které je tak třeba přiznat novému členskému státu v takové situaci, jako je situace Polské republiky s ohledem na nařízení č. 60/2004, nelze relativizovat na základě rozsudku ze dne 18. října 2007, Komise v. Parlament a Rada (C-299/05, Sb. rozh. s. I-8695, body 29 a 30), který Tribunál uplatnil ve svém výše uvedeném rozsudku Polsko v. Komise (body 69 až 73), který je předmětem kasačního opravného prostředku ve výše uvedené věci Polsko v. Komise (C-335/09 P). Takové právo podat žalobu totiž nemůže záviset na nezbytně kontingentním charakteru případných změn provedených orgány, pokud jde o jejich akty.

45 — Body 54 až 60.

46 — Viz bod 59. Vzhledem k tomu, že nový členský stát je dotčen aktem Společenství pouze za podmínky a od vstupu smlouvy a aktu o přistoupení v platnost, lhůta k podání žaloby stanovená v čl. 230 pátém pododstavci ES nemůže začít běžet před tímto vstupem v platnost.

47 — Rozsudek Les Verts v. Parlament (výše uvedený, body 23 až 26).

48 — Výše uvedený rozsudek ze dne 22. května 1990, Parlament v. Rada (body 11 až 27).

49 — Bývalý článek 230 ES, nyní článek 263 SFEU.

48. Soudní dvůr, který vycházel z myšlenky Společenství práva a považoval Smlouvy za „ústavní listinu“, rozhodl, že výklad článku 173 Smlouvy o EHS, který by vylučoval akty Parlamentu přijaté v oblasti Smlouvy z aktů, které mohou být napadeny, by vedl k výsledku odporujícímu jak duchu Smlouvy, jak je vyjádřen v článku 164 Smlouvy o EHS[50], tak jejímu systému zejména v rozsahu, v němž by takové akty mohly zasáhnout do pravomocí členských států nebo ostatních orgánů nebo překročit meze pravomocí svého autora, aniž by je bylo možné Soudnímu dvoru předložit k přezkumu. Soudní dvůr dospěl k závěru – přičemž v tomto ohledu následoval stanovisko generálního advokáta Manciniho[51] – že žaloby na neplatnost směřující proti aktům Evropského parlamentu jsou přípustné, pokud jsou tyto akty určeny k tomu, aby vyvolávaly právní účinky vůči třetím osobám.

49. Stejně tak, jak připomněl generální advokát Poiares Maduro v bodě 27 svého stanoviska ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Polsko v. Rada[52], navzdory skutečnosti, že Parlament nedisponoval právem podat žalobu na neplatnost na základě článku 173 Smlouvy o EHS nebo článku 146 Smlouvy o ESUO, měl Soudní dvůr za to, že úkol, který je mu svěřen článkem 164 Smlouvy o EHS, mu ukládá zajistit udržení institucionální rovnováhy vytvořené Smlouvou, a v důsledku toho zajistit soudní přezkum dodržování výsad Parlamentu, a připustil proto za určitých podmínek[53] přípustnost žalob tohoto orgánu na neplatnost směřujících proti aktu Rady nebo Komise, čímž překročil svou původní judikaturu[54]. Soudní dvůr tak rozhodl, že „procesní mezera“, kterou představuje neexistence ustanovení stanovícího právo Parlamentu podat žalobu, nemůže „převažovat nad základním zájmem, který souvisí se zachováním a s dodržováním této institucionální rovnováhy“[55].

50. Soudní dvůr tak v obou případech upřednostnil výklad Smluv *praeter legem*, jelikož nebylo možné zaručit jiným způsobem právo na účinnou soudní ochranu, která je základní složku Unie práva, a to v prvním případě na právo soudní ochranu všech osob vůči aktům Parlamentu, které jsou určeny k tomu, aby vyvolávaly právní účinky vůči těmto osobám a ve druhém případě právo Parlamentu na podání žaloby vůči aktům ostatních orgánů, které narušují jeho výsady, a tedy institucionální rovnováhu.

51. Je možné dokonce dodat, že výklad *praeter legem* je zvláště třeba použít pokaždé, kdy představuje jedinou platnou odpověď na otázku, která není ve Smlouvách upravena a kterou je radikálně zpochybněna jedna z takových unijních hodnot, které jsou vyjmenovány v článku 2 SEU[56].

52. Zásada rovnosti členských států před Smlouvami společně s hodnotami právního státu vyžaduje, aby novým členským státům bylo přiznáno právo na podání žaloby proti aktům přijatým unijními orgány za takových okolností, jako jsou okolnosti dotčené v projednávané věci. S ohledem na požadavky jistoty právních situací musí být toto právo na podání žaloby – při neexistenci jiného specifického ustanovení a *per analogiam s* ustanoveními čl. 230 pátého pododstavce ES – ohraničeno lhůtou stanovenou posledně uvedeným ustanovením, jejíž běh počíná od data vstupu uvedené smlouvy o přistoupení v platnost.

IV – K žalobě proti nařízení č. 60/2004

53. Z článku 61 prvního pododstavce statutu Soudního dvora vyplývá, že je-li kasační opravný prostředek opodstatněný, Soudní dvůr může vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje, nebo věc vrátit zpět Tribunálu k rozhodnutí.

50 — Bývalý článek 220 ES, ustanovení je nyní převzato do článku 19 SEU.

51 — Viz body 6 a 7 stanoviska ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Les Verts v. Parlament.

52 — Bod 55.

53 — Žaloba byla přípustná pouze v rozsahu, v němž směřovala pouze k ochraně výsad Evropského parlamentu a byla založena pouze na důvodech vycházejících z porušení těchto výsad; viz bod 27.

54 — Soudní dvůr totiž konstatoval ve svém rozsudku ze dne 27. září 1988, Parlament v. Rada (302/87, Recueil, s. 5615, body 26 až 28), že za stavu tehdy použitelných předpisů nebylo možné Parlamentu přiznat aktivní legitimaci, na rozdíl od toho, co navrhoval generální advokát Darmon.

55 — Výše uvedený rozsudek ze dne 22. května 1990, Parlament v. Rada, bod 26.

56 — Constantinesco, V., *The ECJ as a Law-Maker: praeter aut contra legem*, v D. O'Keefe (ed.), Judicial Review in European Union Law, Liber Amicorum in Honour of Lord Slynn of Hadley, Kluwer Law International, 2000, s. 73.

54. Ačkoli má Soudní dvůr k dispozici informace nezbytné k tomu, aby s konečnou platností rozhodl o námitce nepřípustnosti vznesené Komisí během řízení před Tribunálem [57], co se týče přezkumu merita žaloby Polské republiky tomu tak není.

55. Z předcházejících úvah vyplývá, že žaloba Polské republiky, došlá kanceláři Tribunálu dne 28. června 2004, nebyla opožděná, a tudíž námitka nepřípustnosti Komise, v rámci které posledně uvedená uplatňovala pouze prekluzi, musí být zamítnuta, a žaloba Polské republiky musí být tedy prohlášena za přípustnou.

56. Polská republika kromě toho žádá, aby Soudní dvůr rozhodl o meritu žaloby proti nařízení č. 60/2004 s konečnou platností v souladu s článkem 61 statutu Soudního dvora a formálně navrhuje zrušení článku 5, čl. 6 odst. 1 až 3 a čl. 7 odst. 1, jakož i čl. 8 odst. 2 písm. a) uvedeného nařízení. Má totiž za to, že spor je ve stavu, v němž o něm soudní řízení dovoluje s konečnou platností rozhodnout, přičemž v tomto ohledu uplatňuje shodnost důvodů vznesených v projednávané věci a důvodů vznesených ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Polsko v. Komise. Upřesňuje rovněž, že v plném rozsahu trvá na všech důvodech v tomto ohledu předložených ve své žalobě i v replice v prvním stupni.

57. Vzhledem k tomu, že Tribunál žalobu proti nařízení č. 60/2004 v plném rozsahu odmítl jako nepřípustnou, aniž by přezkoumal důvody vznesené Polskou republikou [58], musí být tato věc vrácena Tribunálu, aby rozhodl o návrhových žádáních Polské republiky směřujících ke zrušení nařízení č. 60/2004 [59].

V – Závěry

58. V důsledku toho navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl takto:

„1) Usnesení Tribunálu Evropské unie ze dne 10. června 2009, Polsko v. Komise (T-258/04), se zrušuje.

2) Námitka nepřípustnosti vznesená Evropskou komisí před Tribunálem Evropské unie se zamítá.

3) Věc se vrací Tribunálu Evropské unie, aby rozhodl o návrhových žádáních Polské republiky směřujících ke zrušení článku 5, čl. 6 odst. 1 až 3, čl. 7 odst. 1 a čl. 8 odst. 2 písm. a) nařízení Komise (ES) č. 60/2004 ze dne 14. ledna 2004, kterým se stanoví přechodná opatření v odvětví cukru z důvodu přistoupení České republiky, Estonska, Kypru, Lotyšska, Litvy, Maďarska, Malty, Polska, Slovinska a Slovenska k Evropské unii.

4) O nákladech řízení bude rozhodnuto později.“

57 — Viz zejména rozsudky ze dne 15. května 2003, Pitsiorlas v. Rada a ECB (C-193/01 P, Recueil, s. I-4837, bod 32); ze dne 17. července 2008, Athinaïki Techniki v. Komise (C-521/06 P, Sb. rozh. s. I-5829, bod 66); ze dne 9. července 2009, 3F v. Komise (C-319/07 P, Sb. rozh. s. I-5963, bod 99), jakož i ze dne 18. listopadu 2010, NDSHT v. Komise (C-322/09 P, Sb. rozh. s. I-11911, body 65 a 66).

58 — V tomto smyslu viz zejména rozsudky ze dne 16. prosince 2010, Athinaïki Techniki v. Komise (C-362/09 P, Sb. rozh. s. I-13275, bod 79); ze dne 21. července 2011, Švédsko v. MyTravel a Komise (C-506/08 P, Sb. rozh. s. I-6237, bod 126), jakož i ze dne 13. října 2011, Deutsche Post a Německo v. Komise (C-463/10 P a C-475/10 P, Sb. rozh. s. I-9639, body 81 a 82).

59 — Okolnost, že Tribunál měl již příležitost vyjádřit se k platnosti nařízení č. 60/2004/ES v rámci námitky protiprávnosti v jiné věci [v daném případě rozsudek ze dne 2. října 2009, Kypr v. Komise (T-300/05 a T-316/05, Sb. rozh. s. II-192*, body 43 až 153)], nemůže – navzdory blízkosti některých vznesených důvodů a argumentů – tento závěr změnit.